

ikke, at den ærede Taler har Ret i, hvad han sagde, at det paa ingen Maade kunde gaa an at sætte hele Landet under et saa skarpt Tilshyn, men det skal jeg komme ind paa senere.

Jeg vil først bemærke, at det jo kun er saa Punkter i Lovforslaget, som have givet Anledning til Udtalelser eller Tvivl for ærede Medlemmer. Med Hensyn til Erstatningsparagrafen, § 8, synes Meningerne ikke meget forskjellige. Navnlige have flere ærede Medlemmer — vistnok alle — udtalt sig for at beholde $\frac{2}{3}$ som Erstatningssummen og ikke gaa til $\frac{1}{6}$. Om hvorledes Erstatningens Udredelse skal foredeles mellem Statskassen og Kommunerne, ere Meningerne delte. Jeg mener, at man skal fastholde det, der en Gang er blevet fastslaaet, da Lovforslaget forlod dette Thing, nemlig, at hver udræder Halvdelen, men det kunne vi nærmere tale om. Jeg har ikke hørt noget Medlem her udtale sig for, at Statskassen skulde overtage hele Erstatningen. — Med Hensyn til de gjorte Bemærkninger skal jeg nævne overfor det ærede 2det Medlem for 9de Kredts (Mourier-Petersen), at et Dyrskuetilshyn allerede er anordnet. Det staar i Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget her, som paabudt. Det er ganske vist ikke Tilshyn af den Art, som det ærede Medlem kræver, men jeg nærer nogen Tvivl om, at man kan komme dertil. Jeg tror ikke, at man uden at svække Landboforeningsinstitutionen og deres Dyrskuer, vilde kunne forlange, at Dyrene skulde besigtiges flere Dage før Dyrskuet. Jeg tror ingen Landmand vilde gaa ind paa det Vilkaar. Efterhynet maa vistnok ske paa selve Dyrskuet. Det vil jo heller ikke være saa uoverkommeligt. Man behøver kun at indskrænke det til de Dyr, om hvilke der er Tvivl. Saa har man desuden en Dyrslæge ved Haanden. Er een ikke tilstrækkelig, saa kan man tage flere. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i den Tanke, at Hingste saavel som Tyre, der staa til Bedækning, bør være Dyrslægetilshyn undergivet. Med Hensyn til Ornerne tror jeg nok, der kan være Tvivl af flere praktiske Grunde, men det skal jeg ikke komme ind paa for Dieblirket.

Förøvrigt er det jo Tuberkulosen, som har givet Anledning til videregaaende Forhandling her, og jeg skal ogsaa tillade mig at udtale mig derom. Det ærede Medlem for 9de Kredts (Suul-Rhjensteen) har vistnok med fuld Føie lagt Vægt paa den private Virksomhed i den Retning, og om jeg end ikke vil gaa saa vidt som han, tror jeg, man maa spørge sig selv, om ogsaa Landbruget og det private Erhvervsamfund til

Dato har gjort Noget imod denne Sygdom eller har faaet Die for, at den er til Stede; jeg paastaar det Modsatte. Man har uden Hensyn til, om Tuberkulosen var til Stede eller ei, omfat sine Kreaturer i stor Stil, man har endogsaa splittet Besætninger omkring, der bitterlig være syge, og ikke udelukkende solgt dem til Slagning. Altsaa, man har hidtil ikke været tilstrækkelig agtpagende overfor Sygdommen, ikke taget tilbørligt Hensyn til dens Tilstedeværelse. Det ærede 2det Medlem for 6te Kredts (Casper-Jensen) sagde, at vi her havde en Landeplage, et meget alvorligt Onde. Ja ganske vist, men jeg tror dog alligevel ingenlunde, at man, som man har havt Tendants til ogsaa i det andet Thing, bør stildre Forholdene som utaaelige; thi det er en usand Skildring. Det er ingenlunde saa, at vore Dyrssundhedstilstand er slettere end i andre Lande, snarere bedre, og det bevises noksom ved Omfætningen, Exporten. Man kan heller ikke give det Udseende af, at Regeringens Forslag ingen Ting indeholder. Det indeholder meget indgaaende Bestemmelser for at hindre Export til Udlandet af Dyr, som ere syge, idet Eieren kan faae dem nedslagne paa offentlig Bekostning, og hvis de vise sig at være sunde, faae fuld Erstatning for dem. Det er en meget aktiv Foranstaltning, og den vil ogsaa blive benyttet. Der er ogsaa foreslaaet adskillige andre Bestemmelser her i dette Lovforslag, men jeg kan slutte mig til ærede Medlemmer, som mene, at det kan være det Bette at gaa til et almindeligt Dyrslægetilshyn, hvis man kan finde den rette Form derfor. Jeg er ikke meget indtaget i Foraningstanken, og det er ogsaa tvivlsomt, om man kan komme frem ad den Vej; jeg har ikke Noget imod, at man prøver en anden Vej, men jeg tror, det er i den Retning, man skal gaa. Jeg tror ikke, man paa dette Stadium, hvor de Private saa at sige ikke have sat sig i Bevægelse eller kun enkeltvis have gjort det og selv ikke ret havt Die for, hvorledes Forholdet er, skal gaa til nye Foranstaltninger; jeg tror ikke, det var vel overveiet, om man gjorde det og heller ikke, at det er nødvendigt. Jeg lader mig i saa Henseende ikke skræmme af Udtalelser fra Dyrslæger eller private Landboforeninger; det følger af sig selv, at de have Interesse for Sagen og Interesse i Sagen og derfor ville have gjort saa meget som muligt; men om det derfor er rigtig at lytte til deres Raad er noget Andet; jeg tror det ikke; men jeg er villig til at tage Spørgsmaalet under Overveielse. Men man skal ikke strue dette Spørgsmaal op, der er ikke nogen Grund til at udtale sig skræmmende her; man bør